

Even rustig aan...

Soms word je gedwongen om het tijdelijk iets rustiger aan te doen. Dat is niet altijd even leuk als je gewend bent om te kunnen gaan en staan waar je wilt. Maar zoals het Orakel van Betondorp ooit sprak: “elk nadeel heb ze voordeel”.

Twee weken geleden scheurde ik m’n voorste dijbeenspier door een ongelukkige verzwikking van m’n enkel, waardoor ik tijdelijk beperkt mobiel ben. Lopen en autorijden gaat even niet en op de fiets kom ik niet verder dan de gemeentegrens.

Dat betekende dat ik alle afspraken buiten Oostzaan moest verplaatsen en/of heel veel via Teams moest gaan werken. Voor een sociaal wezen als ik is dat een crime. Doordeweeks baalde ik enorm, maar in het weekend begon ik het eigenlijk wel te omarmen. Weinig doen kan soms ook best voldoening geven.

Zaterdag begon ik rustig met een krantje, waarna ik op een slakkentempo naar OKV ben gefietst om een partijtje korfbal te kijken en daarna heb ik op de bank genoten van de wegwedstrijd voor vrouwen bij het WK-wielrennen. De laatste drie rondes heb ik op het puntje van m’n stoel gezeten, en toen Demi Vollering als eerst over de meet kwam moest ik oppassen niet op te springen. Je zult je blessure maar verergeren door niets te doen.

Zondag vier keer de trap op gestrompeld om de was te doen en ondertussen eindelijk weer eens rustig Buitenhof gekeken. De rest van de dag gevuld met de wegwedstrijd van de heren (wat een prachtige race met brons voor Matthieu van der Poel), de voetbalwedstrijd Servië – Nederland, het bemachtigen van Oasis-kaartjes in Manchester volgend jaar juni en een avondje NFL (American Football).

Eigenlijk is dat niets doen nog best wel vermoeiend besef ik nu. Hopelijk kan ik gauw weer een mooie herfstwandeling maken.